

Arrest

nr. 231 256 van 15 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 21 mei 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat. M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 3 maart 2010 bij het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een visumaanvraag type C in met het oog op een familiebezoek. Op 19 april 2010 wordt dit visum van ambtswege afgeleverd.

Verzoekster komt op 24 april 2010 aan in België en wordt op 2 juni 2010 te Lanaken in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 18 juni 2010.

Verzoekster dient op 4 december 2013 bij het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een visumaanvraag type C in met het oog op een familiebezoek. Bij beslissing van 23 januari 2014 wordt deze visumaanvraag geweigerd.

Verzoekster wordt door de Spaanse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum C geldig voor 90 dagen van 6 maart 2018 tot 31 december 2018 voor meerdere binnenkomsten.

Verzoekster komt op 6 april 2018 aan in België en wordt op 3 mei 2018 te Maasmechelen in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 5 juli 2018.

Verzoekster komt op 6 oktober 2018 aan in België en wordt op 8 oktober 2018 te Maasmechelen in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 14 december 2018.

Op 31 oktober 2018 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar schoonzoon A.S., van Nederlandse nationaliteit.

Op 2 mei 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31/10/2018 werd ingediend door:

Naam: H. (...)

Voornaam: F. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1943

Geboorteplaats: M. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar schoonzoon A., S. (...) (RR xxx) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15/12/80.

Het feit dat betrokkene pas op 02/05/2019 een beslissing ontvangt vindt steun in het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, Diallo t/Belgische waardoor artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit en artikel 42 van de vreemdelingenwet worden uitgehold.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: ' Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

In het dossier zijn de volgende documenten om het ten laste in het land van herkomst aan te tonen terug te vinden:

- Op naam van de Nederlandse referentiepersoon: Arbeidsovereenkomst voor arbeiders bepaalde duur voltijds van tewerkstelling bij A. (...° NV (van 11/06/2018 tot en met 31/12/2018), Loonstroken juni, juli, september, oktober, november, december 2018 en januari en februari 2019,
- Loonstroken van haar dochter L. C. (...) van tewerkstelling bij vzw Kath. Basisonderwijs. Lanaken: juni tot september 2018.
- Verzenden van geld van L. C. (...) via Western Union dd 12/03/2018 van 100,36 aan haar moeder H. F. (...) dd 13/09/2018 van 103,50 aan haar moeder H. F. (...)
- Ziektekostenverzekering alle gezinsleden
- Attestation de Non – Imposition a la TH – TSC n° 30665 dd 29/10/2018 (verklaring op eer) Bewijs financieel onvermogen thuisland
- Attesten niet ten laste van het OCMW dd 19/01/2017

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft, deze is niet aangetoond aan de hand van het attest van de Marokkaanse autoriteiten. Het betreft een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten en kan dus niet worden aanvaard ter staving van het onvermogen. Evenmin is het onvermogen met betrekking tot het al dan niet hebben van eigendommen aangetoond. Wat de financiële afhankelijkheid betreft van in het land van herkomst en vóór de komst naar België, ook deze is niet afdoende aangetoond.

De bewijzen van twee stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was.

Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is (31/10/2018), heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Gelet op de bovenstaande elementen en gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit is onverzoenbaar met (overweging 55 van) het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, Diallo t/Belgische Staat het arrest Diallo en met de inhoud van art. 42 Vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat de erkenning van het verblijfsrecht gebeurt ‘onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen’. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen kan art. 52, 4 van het Vreemdelingenbesluit niet worden toegepast tegen de inhoud van art. 42 Vreemdelingenwet in.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

Op 21 mei 2019 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar schoonzoon A.S.

Op 19 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“De in casu bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), genomen op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Tegen dergelijke beslissing staat geenszins een van rechtswege schorsende beroepsprocedure open.

Er dient te worden opgemerkt at artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet enkel melding maakt van ‘een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet’ en niet van ‘andere familieleden van een burger van de Unie’.

Artikel 39/79, §1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er een schorsende beroepsprocedure openstaat tegen:

“elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan (een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis) op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van (een burger van de Unie of zijn familielid, bedoeld in artikel 40bis) (...).”

Nergens in artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet wordt melding gemaakt van het feit dat beroepen tegen beslissingen ten aanzien van andere familieleden van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, eveneens van rechtswege schorsend zouden zijn.

Door een schorsende werking te verlenen aan beroepsprocedures ingesteld tegen een beslissing tot weigering van erkenning van verblijfsrecht aan een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet wordt artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet miskend.

Zie naar analogie:

“Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden kan uit artikel 47/2 van de vreemdelingenwet niet worden afgeleid dat het de bedoeling was van de Belgische wetgever om tegen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen in toepassing van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet te voorzien in een automatisch schorsend beroep. De procedurele waarborgen waar de verzoekende partij op doelt zijn terug te vinden in artikel 39/79 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst ook naar deze bepaling. Echter dient vastgesteld te worden dat deze bepaling niet terug te vinden is onder de bepalingen van Hoofdstuk 1 waaraan artikel 47/2 van de vreemdelingenwet refereert.

De artikelen 47/1 47/2 en 47/3 van de vreemdelingenwet werden ingevoegd in de vreemdelingenwet via de wet van 19 maart 2014 (B.S. 5 mei 2014) en vormen de verdere omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 681360/EEG, 72/194/EEG, 73/146/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG!

90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Uit de voorbereidende werken dienaangaande blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever de bepalingen van de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met de Burgerschapsrichtlijn. (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001 3): (...)

232.4. Zoals blijkt uit de voorbereidende werken erkent de Belgische wetgever dat conform de Burgerschapsrichtlijn de binnenkomst en het verblijf van de ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie dienen te worden vergemakkelijkt. Daartoe werden de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet opgenomen. Ook uit de artikelsgewijze bespreking blijkt dat de doelstelling van de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet er enkel in bestaat ‘onze

wetgeving af te stemmen op het Europese recht (Parl. St. Kamer 201 3-2014. nr. 3239/003. 18). De Belgische wetgever wil zich aldus met de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de vreemdelingenwet enkel conformeren aan hetgeen van hem Unierechtelijk verwacht wordt.

(...)

Uit de Burgerschapsrichtlijn kan aldus niet aangenomen worden dat de Uniewetgever de bedoeling had om andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden, maar enkel de bedoeling had hun binnenkomst en verblijf te "vergemakkelijken".

De Belgische wetgever heeft er voorts bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 ook niet voor geopteerd om artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, dat valt onder "Hoofdstuk 5 De rechtspleging?" van de vreemdelingenwet, en dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie.

Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet is op het eerste gezicht duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Bij koninklijk besluit van 13 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd ook de kennisgeving van de bijlage 20 (document waarmee de beslissing tot weigering van verblijf, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis wordt gebracht) gewijzigd in die zin dat volgende vermelding werd toegevoegd: 'Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet'.

Toen voormeld koninklijk besluit werd gewijzigd heeft de Belgische wetgever geen enkel initiatief genomen om zich te verzetten tegen de inhoud van dit koninklijk besluit, zodat op heden niet meer kan gesteld worden dat het de wil was van de wetgever om alsnog een automatisch schorsende werking toe te kennen aan een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de weigering van verblijf aan een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet.

In de huidige stand van het geding kan het voorlopige standpunt zoals ontwikkeld in het arrest nr. 130 817 van 3 oktober 2014 dan ook niet langer worden gehandhaafd. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan arresten." (R.v.V. nr. 185 877 van 25 april 2017)

Verweerder merkt op dat door verzoekende partij zelfs niet eens aangeduid wordt welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou worden ondervonden bij de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing. Verzoekende partij blijft dienaangaande volkomen in gebreke.

Om die redenen is de vordering tot schorsing niet ontvankelijk."

3.2. Vooreerst diende verzoekster op 31 oktober 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar schoonzoon A.S., van Nederlandse nationaliteit en dit in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat de verwerende partij meent in haar nota met opmerkingen diende verzoekster geen aanvraag in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet in. Het betoog van de verwerende partij dat nergens in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet melding wordt gemaakt van het feit dat beroepen tegen beslissingen ten aanzien van andere familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, eveneens van rechtswege schorsend zouden zijn, is dan ook niet ter zake dienend. Verzoekster diende een aanvraag in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet in en niet in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Daarnaast werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aanduidt welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel zij zou ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In de synthesememorie zet verzoekster in een eerste middel het volgende uiteen:

"Schending van artikel 52 § 4, tweede lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied jo. artikel 42 van de Vreemdelingenwet en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings-, het redelijkheids-, het vertrouwelijkheids-, het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Samengevat komt het middel neer op het volgende:

Verzoekster diende haar aanvraag tot gezinshereniging in op 31 oktober 2018. De in artikel 42, lid 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn verstreek dan ook op 1 mei 2019. De bestreden beslissing werd pas genomen op 2 mei 2019. Overeenkomstig artikel 52, §4 Vreemdelingenbesluit diende er bij gebreke aan een beslissing binnen de wettelijk bepaalde termijn een verblijfskaart te worden afgeleverd aan verzoekster.

Naast deze wettelijke bepalingen schendt de bestreden beslissing ook de genoemde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Replicerend op de nota met opmerkingen van de verwerende partij wenst verzoekster hier nog het volgende aan toe te voegen:

Verwerende partij doet gelden dat 1 mei een feestdag is en houdt voor dat de bestreden beslissing aldus een dag later genomen kon worden. Verzoekster wijst erop dat het tussenkomen van een feestdag er niet aan in de weg staat dat de beslissing, volgens de genoemde wettelijke bepalingen, binnen de termijn van zes maanden genomen moet worden en dat er aldus geen verlenging van deze termijn mogelijk is wanneer de laatste dag van deze vervalttermijn op een feestdag valt."

4.1.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij het volgende geantwoord op het eerste middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 52, §4 van het KB dd. 08.10.1981 ;*
- artikel 42 van de Vreemdelingenwet ;*
- het motiveringsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- het vertrouwensbeginsel ;*
- het rechtszekerheidsbeginsel ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat niet binnen de zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging een beslissing zou zijn genomen. De verzoekende partij meent dat zij aldus een subjectief recht op een verblijfskaart heeft.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk werd genomen binnen de zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging op 31.10.2018.

De bestreden beslissing is immers gedateerd op 02.05.2019, zijnde zes maanden na het indienen van de aanvraag, rekening houdend met het feit dat 01.05.2019 een wettelijke feestdag is. Daar waar de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing aldus niet zou zijn genomen binnen de gestelde termijn van zes maanden, strijdt haar kritiek ontegensprekelijk met de objectieve stukken van het administratief dossier.

Terwijl hoe dan ook niet dienstig kan worden voorgehouden dat het louter verstrijken van de termijn van zes maanden noodzakelijkerwijs tot gevolg zou kunnen hebben dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie gehouden zou zijn om een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij af te leveren.

Verweerder verwijst in dit kader naar het arrest DIALLO van het Hof van Justitie, waarin uitdrukkelijk werd geoordeeld dat de richtlijn 2004/38 zo moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

Zie ter zake de desbetreffende overwegingen van het arrest:

"49 De declaratoire aard van de verblijfskaarten brengt mee dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (arresten van 25 juli 2008, Metock e.a., C-127/08, EU:C:2008:449, punt 52, en 21 juli 2011, Dias, C-325/09, EU:C:2011:498, punt 54).

50 Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.

51 Hoewel er niets op tegen is dat een nationale wettelijke regeling het stilzwijgen van het bevoegde bestuur gedurende een termijn van zes maanden na indiening van de aanvraag gelijkstelt met een weigeringsbesluit, blijkt reeds uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 dat deze zich ertegen verzet dat dat stilzwijgen wordt beschouwd als een goedkeuringsbesluit.

52 In het hoofdgeding blijkt echter uit het bij het Hof ingediende dossier ten eerste dat verzoeker niet met succes kan stellen een „rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn” te zijn die „ten laste” is van de betrokken burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38 en artikel 4, lid 2, onder a), van richtlijn 2003/86, zodat hij niet kan worden beschouwd als een „familielid” in de zin van die bepalingen (zie in die zin arrest van 8 november 2012, lida, C-40/11, EU:C:2012:691, punt 54).

53 Volgens vaste rechtspraak van het Hof ontleen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn „[familielieden]” zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (arrest van 8 november 2012, lida, C-40/11, EU:C:2012:691, punt 51).

54 Ten tweede blijkt uit het bij het Hof ingediende dossier en uit de toelichtingen die de Belgische regering ter terechtzitting heeft verstrekt, dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling een stelsel voor automatische afgifte van verblijfskaarten van een familielid van een burger van de Unie in het leven heeft geroepen, waarbij de bevoegde nationale autoriteit dergelijke kaarten ambtshalve aan de aanvragers moet afgeven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn van zes maanden wordt overschreden.

55 Een dergelijk stelsel staat haaks op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.

56 Gelet op het voorgaande moet op de vijfde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”(HvJ 27 juni 2018, C-246/17) (eigen vetschrift)

Uit het voorgaande blijkt reeds afdoende dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie hoe dan ook niet gehouden kan zijn om een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij toe te staan, zelfs indien zou worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de gestelde termijn van zes maanden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3. Verzoekster merkt op dat zij haar aanvraag gezinshereniging indiende op 31 oktober 2018. Verzoekster voert aan dat de in “artikel 42, lid 1 van de Vreemdelingenwet” bepaalde termijn dan ook verstreek op 1 mei 2019. De bestreden beslissing werd echter pas op 2 mei 2019 genomen. Verzoekster laat gelden dat haar overeenkomstig artikel 52, § 4 van het KB van 8 oktober 1981 een verblijfskaart diende te worden afgeleverd.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald

overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het KB van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

In de bestreden beslissing wordt in verband met de termijn het volgende uiteengezet:

“Het feit dat betrokkene pas op 02/05/2019 een beslissing ontvangt vindt steun in het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, Diallo t/Belgische waardoor artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit en artikel 42 van de vreemdelingenwet worden uitgehold.”

Vervolgens wordt uiteengezet waarom verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

En vervolgens wordt nog als volgt gemotiveerd:

“Artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit is onverzoenbaar met (overweging 55 van) het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, Diallo t/Belgische Staat het arrest Diallo en met de inhoud van art. 42 Vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat de erkenning van het verblijfsrecht gebeurt ‘onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen’. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen kan art. 52, 4 van het Vreemdelingenbesluit niet worden toegepast tegen de inhoud van art. 42 Vreemdelingenwet in.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister er zich van bewust is dat verzoekster de bestreden beslissing buiten de termijn voorzien in artikel 52, § 4, tweede lid van het KB van 8 oktober 1981 zal ontvangen.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 10, eerste lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn). Laatstgenoemde bepaling luidt als volgt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht,

eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht, buiten toepassing laten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05, van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77, van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09, en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

In dit verband wordt in de bestreden beslissing dan ook op nuttige wijze verwezen naar het arrest Diallo van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 27 juni 2018, C-246/17), waarin onder meer het volgende werd gesteld:

- *“Artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG [...] moet aldus worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht”;*
- *“Richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”.*

Uit voormelde blijkt dat de beslissing inzake de aanvraag voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger zowel dient te worden getroffen als ter kennis moet worden gebracht binnen de termijn van zes maanden. In de nota met opmerkingen is de verwerende partij de overtuiging toegedaan dat de bestreden beslissing binnen de termijn van zes maanden werd genomen. Dit verweer doet echter niet ter zake, nu uit het arrest Diallo blijkt dat de beslissing ook ter kennis moet worden gebracht binnen de zes maanden, wat *in casu* niet het geval is en wat niet wordt betwist. Verzoekster kan dan ook worden bijgetreden dat de in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervatte termijn is overschreden.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de termijn van zes maanden die vermeld wordt in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de termijn is waarbinnen *“het recht op een verblijf van meer dan drie maanden” “wordt” “erkend”* aan het familielid. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 10, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Dit artikel 10, lid 1 vermeldt een termijn van zes maanden waarbinnen *“het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten” “wordt vastgesteld”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat de gemachtigde van de bevoegde minister tot de conclusie komt dat verzoekster niet aantoonbaar voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven. Verzoekster uit kritiek op deze motieven. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt echter dat deze kritiek ongegrond is.

De Raad merkt op dat het Hof van Justitie in het voormeld arrest Diallo ook duidelijk heeft vastgesteld dat *“richtlijn 2004/38 [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”*. Hierbij stelde het Hof van Justitie dat *“dergelijk stelsel [d.i. de automatische afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger bij het verstrijken van de termijn van zes maanden] [...] haaks [staat] op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.”*

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de sanctie die in artikel 52, § 4, tweede lid van het KB van 8 oktober 1981 vervat is voor de overschrijding van de termijn – d.i. de automatische afgifte door de burgemeester of zijn gemachtigde van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger – onverzoenbaar is met de hierboven weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie. Het is onmogelijk om artikel 52, § 4, tweede lid van het KB van 8 oktober 1981 op een richtlijnconforme wijze uit te leggen. De Raad dient voormelde nationale bepaling dan ook buiten toepassing te laten, gelet op de onverenigbaarheid ervan met artikel 10, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Diallo.

Een verblijfsrecht op grond van de Burgerschapsrichtlijn kan enkel worden verleend als vastgesteld is dat aan de voorwaarden is voldaan. De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie immers in het voormeld arrest Diallo duidelijk heeft vastgesteld dat *“richtlijn 2004/38 [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”*. Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde dit onderzocht en komt hij in de bestreden beslissing tot de conclusie dat verzoekster niet aan de voorwaarden voldoet om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt om deze vaststelling te weerleggen of te ontcrachten. Aan verzoekster kan dus niet automatisch een verblijfsrecht worden toegekend enkel en alleen omdat de termijn van zes maanden *in casu* is verstreken (dit is een sanctie die niet wordt voorzien in de Burgerschapsrichtlijn) nu blijkt dat zij niet daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven.

Het Hof van Justitie stelt in voornoemd arrest Diallo ook het volgende: *“51 Hoewel er niets op tegen is dat een nationale wettelijke regeling het stilzwijgen van het bevoegde bestuur gedurende een termijn van zes maanden na indiening van de aanvraag gelijkstelt met een weigeringsbesluit, blijkt reeds uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 dat deze zich ertegen verzet dat dat stilzwijgen wordt beschouwd als een goedkeuringsbesluit.”*

De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoekster geen rechtstreeks belang kan laten gelden bij haar middel. De vernietiging van de bestreden beslissing omwille van het overschrijden van de termijn van zes maanden kan verzoekster immers geen rechtstreeks voordeel opleveren. Verzoekster kan geen aanspraak maken op de reglementaire voorziene sanctie, met name de afgifte van een verblijfskaart zonder dat eerst is vastgesteld dat zij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat verzoekster niet voldoet aan deze voorwaarden. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt om deze vaststelling te weerleggen of te ontcrachten. Het louter gelijk krijgen op zich wettigt niet de gevraagde vernietiging (RvS 29 april 1999, nr. 80.016).

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel aantoonde.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In de synthesememorie zet verzoekster in een tweede middel het volgende uiteen:

“Schending van de artikel 40bis, §1, 4° Vreemdelingenwet en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings, het redelijkheids- en de zorgvuldigheidsbeginsel.

Samengevat komt het middel neer op het volgende:

Verzoekster doet gelden dat zij heeft aangetoond dat zij, toen zij in Marokko verbleef, financieel en materieel ondersteund werd door de referentiepersoon, dat zij zelf geen bezittingen of inkomsten geniet en niemand anders heeft die haar ondersteunt. Bovendien is deze sterke afhankelijkheidsrelatie blijven voortduren ook sinds verzoekster op het Belgische grondgebied verblijft, waar zij trouwens aangetoond heeft niet ten laste te vallen van het OCMW.

Verzoekster meent aldus, verwijzend naar rechtspraak en rechtsleer ter zake, dat zij wel degelijk ten laste valt van de referentiepersoon in de zin van 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat de

bestreden beslissing bovendien niet afdoende gemotiveerd is en niet met de vereiste redelijkheid en zorgvuldigheid tot stand is gekomen.”

4.2.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij het volgende geantwoord op het tweede middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40bis, §1, 4° van de Vreemdelingenwet ;*
- het motiveringsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de motieven van de bestreden beslissing geenszins zouden kunnen worden aanvaard. De verzoekende partij voert aan dat wel degelijk voldaan is aan de voorwaarde van het “ten laste zijn”. De referentiepersoon zou haar wel degelijk financieel ondersteund hebben om in haar basisbehoeften te voorzien, dit gedurende het verblijf in Marokko.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger indiende, als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, bepaling dewelke luidt als volgt:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Terwijl artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat “de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing [zijn] op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1”

Artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet schrijft dan weer het volgende voor:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Minister bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie,

gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing op gedegen wijze rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij bijgebrachte documenten.

Evenwel diende te worden besloten dat uit de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, waarbij telkenmale wordt verduidelijkt om welke redenen de aangevoerde documenten niet kunnen volstaan als bewijs.

Zo wordt met betrekking tot het attest van onvermogen terecht opgemerkt dat het slechts een verklaring op eer betreft, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Terwijl met betrekking tot de voorgelegde stortingsbewijzen allerminst kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat deze enerzijds te beperkt en anderzijds te onregelmatig zijn om een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie te onderbouwen.

De verzoekende partij laat in haar inleidend verzoekschrift doorschemeren dat de financiële ondersteuning in het land van herkomst er in zou bestaan hebben dat haar "geregeld een bedrag werd overhandigd", doch dit betreft een loutere bewering dewelke op geen enkele wijze wordt onderbouwd.

In de mate de verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat zij ook in België nog financieel wordt ondersteund door de referentiepersoon, repliceert verweerder nog dat het essentieel is dat de afhankelijkheidsrelatie in het verleden wordt aangetoond, dit opdat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie zich ervan zou kunnen vergewissen dat de band van afhankelijkheid niet louter wordt geënceneerd in functie van de ingediende aanvraag tot gezinshereniging.

Om voormelde reden is een verwijzing naar de gebeurlijke afhankelijkheidsrelatie in België niet pertinent.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd op gedegen wijze onderzoek gevoerd naar de krachtens artikel 40bis van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde, dit in functie van de door de verzoekende partij voorgelegde bewijsstukken.

Er kan allerminst worden voorgehouden dat de bestreden beslissing zou gesteund zijn op onzorgvuldig onderzoek. Het loutere feit dat de verzoekende partij zelf van oordeel is dat zij afdoende heeft bewezen in het land van herkomst reeds ten laste te zijn geweest, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger omdat "uit het geheel van de voorgelegde documenten (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon", aan de hand van de door verzoekster voorgelegde documenten, wordt toegelicht dat verzoekster "(niet)

afdoende (heeft) aangetoond effectief onvermogen te zijn”, “noch afdoende bewezen (heeft) voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon”. Daarnaast wordt nog verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie ter ondersteuning van het feit dat de “betrokkene pas op 02/05/2019 een beslissing ontvangt”.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.2.3.3. Verzoekster voert de schending aan van “artikel 40bis, §1, 4° Vreemdelingenwet”.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam; (2)

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. (4)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde

geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3 (...)

§ 4 (...)

Aangenomen wordt dat verzoekster doelt op de schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden in het licht van deze bepaling onderzocht.

Verzoekster is de overtuiging toegedaan dat zij heeft aangetoond dat zij, toen zij nog in Marokko verbleef, financieel en materieel werd ondersteund door de referentiepersoon, dat zij zelf geen bezittingen of inkomsten geniet en zij niemand anders heeft die haar ondersteunt. Daarnaast benadrukt verzoekster dat deze sterke afhankelijkheidsrelatie is blijven voortduren ook sinds zij op het Belgisch grondgebied verblijft. Verzoekster laat nog gelden dat zij niet ten laste valt van het OCMW.

4.2.3.4. De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Over de stukken die verzoekster in dit verband heeft voorgelegd, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“In het dossier zijn de volgende documenten om het ten laste in het land van herkomst aan te tonen terug te vinden:

- Op naam van de Nederlandse referentiepersoon: Arbeidsovereenkomst voor arbeiders bepaalde duur voltijds van tewerkstelling bij A. (...° NV (van 11/06/2018 tot en met 31/12/2018), Loonstroken juni, juli, september, oktober, november, december 2018 en januari en februari 2019,*
- Loonstroken van haar dochter L. C. (...) van tewerkstelling bij vzw Kath. Basisonderwijs. Lanaken: juni tot september 2018.*
- Verzenden van geld van L. C. (...) via Western Union dd 12/03/2018 van 100,36 aan haar moeder H. F. (...) dd 13/09/2018 van 103,50 aan haar moeder H. F. (...)*
- Ziektekostenverzekering alle gezinsleden*
- Attestation de Non – Imposition a la TH – TSC n° 30665 dd 29/10/2018 (verklaring op eer) Bewijs financieel onvermogen thuisland*
- Attesten niet ten laste van het OCMW dd 19/01/2017*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft, deze is niet aangetoond aan de hand van het attest van de Marokkaanse autoriteiten. Het betreft een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten en kan dus niet worden aanvaard ter staving van het onvermogen. Evenmin is het onvermogen met betrekking tot het al dan niet hebben van eigendommen aangetoond. Wat de financiële afhankelijkheid betreft van in het land van herkomst en vóór de komst naar België, ook deze is niet afdoende aangetoond.

De bewijzen van twee stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was.

Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is (31/10/2018), heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling."

4.2.3.5. Verzoekster is weliswaar de overtuiging toegedaan dat zij voldoet aan de voorwaarden van het ten laste zijn van haar schoonzoon, maar zij laat na om in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Zo betwist verzoekster niet dat zij in het kader van haar aanvraag bewijsstukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat haar dochter (die niet de referentiepersoon is) haar tweemaal een som van rond de 100 euro overmaakte. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *"De bewijzen van twee stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was."* Deze beoordeling is niet kennelijk onredelijk. Op een tijdspanne van zes maanden heeft verzoekster tweemaal een som van rond de 100 euro ontvangen van haar dochter. Verzoekster laat na om op deze concrete motieven in te gaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen andere bewijzen van stortingen voorlegde.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om uit het loutere voorleggen van bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon en van de dochter van verzoekster, af te leiden dat *"Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft (...), noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon"*.

Verzoekster betwist evenmin op concrete wijze het motief waarom de verwerende partij het bewijs van financieel onvermogen in haar thuisland niet aanvaardt als staving van het onvermogen.

De loutere overtuiging van verzoekster dat zij wel degelijk van in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon volstaat niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij *"noch afdoende (heeft) bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon"* feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk is.

Daarnaast benadrukt verzoekster dat deze sterke afhankelijkheidsrelatie is blijven voortduren ook wanneer zij op het Belgisch grondgebied verblijft. Verzoekster laat nog gelden dat zij niet ten laste valt van het OCMW. Hoger werd al vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij *"noch afdoende (heeft) bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon"* feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk is. Verder gaat verzoekster niet op concrete wijze in op volgend motief van de bestreden beslissing: *"louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is (31/10/2018), heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont."* Op goede gronden wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet: *"de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond"*. In het licht hiervan toont verzoekster door te verwijzen naar een attest van het OCMW waaruit blijkt dat zij geen steun geniet, niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat zij *"noch afdoende (heeft) bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon"*.

4.2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.2.3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

4.2.3.8. Het tweede middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET